

Jak jsem se ztratil (Vypravování)

Jsem morče Eda. Moje panička Míša si mě koupila ve zverimexu v Novém Bydžově. Bydlím na zahrádce v kotci se svým kamarádem Helounkem. Ze všeho nejvíc miluju, když mě Míša dá do ohrádky na trávu a já se můžu pást. Každé ráno, když jde Míša do školy, tak mi přinese dobrou snídani. Nejraději mám salát, mrkev a trávu.

Nesnáším, když mi panička říká Edoušku. To je jak pro malý mimino, ale já jsem dospělý morčák. Jednoho dne jsme byli na návštěvě u Míšiny tety. Tam bývala tak dobrá travička, ale nechápu, proč ji museli posekat. A tak jsem se rozhodl, že najdu nějakou neposečenou. Hebounek mi říkal: „Nechod' tam, ztratíš se, ještě to tu moc neznáš!“ Zbroual jsem ohrádku a šel jsem na výpravu. „Hm, v křoví trávu asi nikdo neposekal!“ vykřikl jsem. Hledal jsem v křoví celou noc, ale žádnou trávu jsem nenašel. Teď mě napadá, kde je Míša? „Ááá, jsem ztracený a je tu tma jako v pytli,“ zvolal jsem. Konečně se začalo rozednívat. Najednou se nade mnou objevily ruce, chytily mě za kožíšek a já byl venku z toho křoví. Míša!

Jenže si nevšimla, že mám na čumáčku hromadu klíšťat. Chtěl jsem jí to nějak naznačit, ale ona mě stále jen cpala mrkví. Pak mě strčila do přenosné bedýnky, zaklapla víko a já věděl, že se někam jede. Najednou se objevilo světlo a vytáhly mě velké chlupaté ruce, byly to doktorovy ruce. Ten mi pak všechna klíšťata vyndal a vrátil mě zpátky do bedýnky. A pak mě Míša vrátila do kotce k Hebímu a já byl strašně moc rád, že jsem doma.

Míša Vítková, 5. ročník

Příběh kočky Lindy (Vypravování)

Mňauky čauky, jmenuji se kočka Linda, moje plemeno je mainská mývalí. Jsem velmi arogantní. Bydlím v domě se čtyřmi dvojnožci. Nejvíce se bojím, když kolem mě běhají malí dvojnožci. Ráda spím. Když mám prázdnou misku, zamňoukám a dvojnožec mi přinese kapsičku a granulky.

Nenávidím, když mě vyčesávají a stříhají mi drápky, to je vždycky horor. Mým koníčkem je běhat v noci po domě, škrábat na dveře a budit všechny dvojnožce hlasitým mňoukáním.

Když si myslím, že se nikdo nedívá, vyskočím na stůl a pacičku strkám do všech hrníčků. Co kdyby v nich bylo něco dobrého?

Elena Reiszová, 5. ročník

Gekončik noční (Vypravování)

Ahoj, já jsem Geko. Tedy pravým jménem jsem gekončik noční, ale můj majitel Filip mi říká Geko. Žiju v teráriu, které navrhl Filip. Filip mi obden nosí cvrčky (mám je nejraději) a pouští mi je do terária, abych je lovil.

Filipa mám rád, ale jeho sestru zrovna moc v lásce nemám. Jmenuje se Elena, pořád mi klepe na terárium a budí mě, když spím. Jednou na mě klepala celých deset minut, ale pak přišel Filip a řekl: „Eleno, okamžitě vypadni!“ Byl jsem mu vděčný, že mě zachránil před tím hrozným zvukem.

Jednou mě Filip vzal do školy. Bylo tam hrozně moc dětí, dělaly rámus, ale nejhorší byl Pepa, který pořád křičel. Bylo to hrozné. Pak mě vzal Filip do družiny, tam se mi líbilo, nikdo tam nekřičel. Když mě Filip přinesl domů, dal mě do terária, pohladil mě prstem a já jsem usnul. Zdálo se o tom celém dni.

Filip Škota, 5. ročník

Příběh potkana (Vypravování)

Jsem potkan laboratorní a narodila jsem se ve zvířecí stanici. Dali mi jméno Zewa , ale mně se vůbec nelíbilo. Když mi byly dva týdny a devatenáct dní, přijela si pro mě jedna rodina, jmenují se Mojžíšovi. Odvezli mě k sobě domů.

Měli tam dva psy a jednu želvu. Mě dali do takové velké klece. Byly tam piliny a já jsem se v ní cítila jako doma. Potom přišli ke kleci dva kluci, ten větší mě chtěl vyndat z klece, ale já jsem ho podrápala. Když mi tiše říkal: „Suky, Sukinko,“ nechala jsem se vzít a on mě odnesl na svou postel. Celou jsem ji očuchala a cítila jsem pach toho kluka. Vlezla jsem mu opatrně na klín, on mě pohladil a dal mi piškot. Byl dobrý.

Běhala jsem po posteli a on mně udělal domeček z plyšáků. Zalezla jsem do něj a hráli jsme si spolu na schovku. Vylezla jsem na kluka a schovala se mu pod triko. Zasmál se: „Ha ha ha.“ Je to můj páníček a jmenuje se Kuba.

Už je mi devět měsíců a poprvé jsem skočila z postele. Kuba tomu nemohl uvěřit. Ten druhý kluk se jmenuje Štěpán. Kuba se s ním domlouvá: „Rodiče odjeli, pustíme Suki do obýváku.“ Jenže u okna sedí pes a sleduje mě. Je velký a mně připadá nebezpečný. Raději jsem se schovala pod gauč. Potom přijeli rodiče kluků a já jsem šla do klece spát.

Jakub Mojžíš, 5. ročník